

LBRIS

We know
books

Seria
COPIII TIMPULUI

Copiii timpului
Copiii distrugerii
Copiii memoriei

ADRIAN
TCHAIKOVSKY
COPIII
MEMORIEI

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

CE A FOST ÎNAINTE

EPOCA TERRAFORMĂRII

I

Cu mii de ani în urmă, oamenii de pe Pământ au pornit spre stele. În cadrul proiectului de terraformare inițiat de Avrana Kern, ei au început să remodeleze lumi pentru a le face ospitaliere vieții terestre. Sfârșitul a sosit, însă, atunci când se finaliza abia o singură planetă – tocmai proiectul personal al lui Kern. O criză politică pe Pământ a dus la un război catastrofal care a otrăvit planeta natală a oamenilor, a regresat civilizația într-o eră a ignoranței și a declanșat un atac electronic ce a fost transmis în spațiul cosmic pentru a ucide omenirea oriunde putea fi găsită.

II

Pe Lumea lui Kern, habitatul Avranei căzuse deja victimă unui sabotaj, dar ea se salvase sub formă de minte artificială încărcată într-un computer, de unde veghea asupra planetei pe care o recrease. Un nanovirus evolutiv, care fusese eliberat pe planetă cu scopul dezvoltării de primate, pe care Avrana nu avusese ocazia să le implementeze, și-a început, în schimb, activitatea asupra unei varietăți de nevertebrate, în special asupra unei specii de păianjen.

III

În alt sistem stelar, pe planetele vecine pe care le-au botezat „Damascus“ și „Nod“, o mână de terraformatori au supraviețuit atacului electronic. Unul dintre ei, Disra Senkovi, a folosit același nanovirus pentru a evolua

PERSONAJELE PRINCIPALE

TERRAFORMATORII ȘI LUMILE LOR

Avrana Kern – Lumea lui Kern

Disra Senkovi – Damascus

Erma Lante – Nod

Baltiel, Rani, Lortisse – Nod

Renee Pepper – Rourke

Alex Tomasova – Rourke

Mikhail Elesco – Rourke

ECHIPAJUL NAVEI-ARCĂ *ENKIDU*

Heorest Holt – Comandă

Halena Garm – Securitate

Olf – Inginerie

Mazarin Toke – Știință

Esi Arbandir – clasicistă

Dastin Gembel – secund Știință

ECHIPAJUL NAVEI PORTIIDE *SKIPPER*

Bianca – păianjen portiid, la comandă

Avrana Kern – inteligență încărcată

Miranda – interlocutor

Portia – păianjen portiid

Fabian – păianjen portiid

Paul – octopodă

Jodry – om

Gothi și Gethli – corvide

LIBRIS

We know
books

OAMENII DE PE IMIR

Liff – fetiță

Părinții ei

Molder – unchiul ei

Garm – porc de pază

Arkelly – consilier

Yotta – fetiță, prietena lui Liff

Văduva Blisk

Miranda – învățătoare

Portia – vânător

Fabian – inginer

Paul – artist

PARTEA ÎNTÂI

BĂTRÂNUL MARINAR¹

EPOCA ARCEI

CU MULT TIMP ÎN URMĂ

¹ Trimitere la poezia „The Rime of the Ancient Mariner“ („Balada bătrânului marinar“), a poetului englez Samuel Taylor Coleridge (1772-1834). Samuel Taylor Coleridge, *Balada bătrânului marinar*, cu ilustrații de Gustave Doré, traducere de Procopie P. Clonțea, prefată și tabel cronologic de Ștefan Avădanei, coll. „Opera Magna“, Editura Institutul European, Iași, 2005 (n. tr.).

Nu cu un scâncet, ci cu un vuiet mare¹. Nava îl îndopase pe Heorest Holt cu toate substanțele chimice potrivite pentru a-i asigura o revenire liniștită la viață, dar el nu fusese pregătit pentru ceea ce părea să fie sfârșitul lumii. Trecuse doar o clipă subiectivă de când fuseseră cu toții în Comandă, discutând despre țintă și sărbătorindu-și succesul. Esi Arbandir, clasicista lor vorbăreață, chiar preparase ceva alcoolic și băubil, utilizând imprimantele vechi din *Enkidu*.

Succesul lor: ajunseseră mai departe decât fusese vreodată oricare dintre ai lor, erau mai bătrâni decât ajunsesese vreodată cineva. Un fragment de Pământ care urma să supraviețuiască împotriva tuturor probabilităților. Nava încă rezista și, deși Olf de la Inginerie enumerase cu durere avariile și sistemele moarte, simplul fapt că el trăia ca să vorbească și ei trăiau ca să audă părea să înșele toate probabilitățile; să înșele chiar și certitudinile, incluzând până și moartea însăși. Ei supraviețuiseră. Reușiseră. Aproape două mii și jumătate de ani de călătorie silențioasă și rece prin vid. Iar acum colectaseră până și date.

¹ Parafrazare a ultimului vers din poezia „The Hollow Men“ [„Oameni găunoși“ (trad. Mircea Ivănescu)/„Cei goi pe dinăuntru“ (trad. Șerban Foarță & Adriana Carmen-Racoviță)], a poetului american-britanic T.S. Eliot (1888-1965). T.S. Eliot, *Tărâmul pustit și alte poeme, 1909-1962*, ediție bilingvă, traduceri de Șerban Foarță, Mircea Ivănescu, Sorin Mărculescu și Șerban Foarță & Adriana-Carmen Racoviță, prefață de Ștefan Stoenescu, cronologie de Ioana Zirra, note de Mircea Ivănescu, Sorin Mărculescu și Ștefan Stoenescu, Editura Humanitas Fiction, București, 2022 (n. tr.).

La trezirea precedentă, Holt căpătase o mulțime de speranțe. Sistemul stelar spre care porniseră se afla acolo și, cu toate că asta n-ar fi trebuit să fie cine știe ce surpriză, planeta era, de asemenea, acolo, detectabilă imediat. În jurul stelei-mamă se roteau paisprezece lumi, dintre care una, a cincea de la soare, fusese aleasă de Străbuni ca fiind suficient de asemănătoare cu Pământul pentru a fi transformată într-un paradis.

Sau cel puțin așa susțineau clasiștii, și cu ce alte informații mai puteau lucra sărmanii oameni fugari? Pe măsură ce băutura curgea, ei șase speculasera despre ce i-ar putea aștepta acolo. Olf vorbea despre o planetă virgină, amenajată pentru ei de strămoșii lor incredibil de îndepărtați și apoi părăsită, aidoma unor bunuri cu ambalajele încă intacte. De parcă, cumva, Străbunii ar fi fost vizionari, știind de apropiata lor asolizare, precum și de faptul că echipajul lui Holt le va succeda, eoni mai târziu. Că ei reconstruiseră o planetă ca „răsplată dreaptă pentru cei care vor veni” și după aceea plecaseră discret. Și, întrucât băutura curgea, ideea nu mai păruse atât de scandaloașă. Toastaseră pentru ea. Clasicista Esi vorbise despre ce ar mai fi putut lăsa Străbunii: mașinăriile intacte, arhivele de cunoștințe, minunile epocii lor pierdute. Poate că Străbunii înșiși, trăind într-o societate perfect reglementată, aveau să-și primească cu brațele deschise rudele sărace. „De pe Pământ?” ar fi zis ei. „Crezusem că acolo n-a mai rămas nimeni! Veniți, veniți și împărtășiți-vă din belșugul nostru!”

Șeful Științei, Mazarin Toke, bătrân și chel – de fapt, toți aveau țesutele ca niște ouă, lipsite de orice fir de păr din cauza stazei criogenice, dar el fusese pleșuv încă de dinainte să fie criogenizat –, ieșise din somn orb și cu o mână și un picior veștejite. Se împăca destul de greu cu situația. Îi imprimaseră un scaun mobil și-l avea pe secundul lui, Gembel, pentru a-i servi drept mâini și ochi, dar băutura îl făcuse acru și morocănos, chiar dacă sărbătorea împreună cu ei. Probabil că Străbunii erau încă acolo, proclamase el, dar, fiind izolați de Pământ, degeneraseră în sălbatici și trăiau ca animalele într-o lume concepută să le satisfacă toate nevoile și să nu le ridice nicio problemă. „Probabil că va trebui să-i vânam pentru carne”, declarase el cu o bucurie ursuză și toți își dăduseră ochii peste cap, dar toastaseră cu el oricum.

Doar Halena Garm nu apăruse la masa improvizată ca să ovaționeze viitorul. Ea încercase să afle mai multe despre planetă, despre

destinația lor. Nu era treaba ei, îi strigaseră ei veseli. „Ba da!”, răspunsese femeia. Ea era șefa Securității și ce problemă mai mare avea Securitatea decât planeta însăși? Pe ea n-o îngrijorau animalele sau Străbunii atavici. Grija ei o reprezentau cei aflați la putere pe noua planetă, care n-ar fi fost încântați să vadă apărând din senin o navă plină cu rude îndepărtate. „Vor avea propriile lor probleme”, spusese ea. „Iar noi vom fi doar o problemă în plus”.

Ca atare, încercase să readucă instrumentele navei la funcționalitate deplină, pe când ceilalți sărbătoreau. O dată, doar o dată, susținuse că exista un semnal. O transmisie venind dinspre globul acela îndepărtat. Dar nava nu înregistrase decât paraziți și Halena nu mai reușise să prindă semnalul, iar în cele din urmă renunțase, dezgustată.

Într-un sfârșit, se pregătiseră să revină în staza criogenică. Olf se silise să se dezmeticească din efectele alcoolului și rulse toate verificările corespunzătoare – raportul final al Ingineriei fusese ca un duș rece pentru ceilalți. Nava era pe roșu la aproape toți parametrii. „A fost gata să nu reușim”, își spusese unul altuia. Însă acum erau foarte aproape. Doar un pas mic peste abisul înghețat, către noul lor cămin. Poate că planeta aceea nevăzută fusese botezată și avea locuitori care-i știau numele și istoria lungă și plină de întâmplări. Poate că cea mai importantă criză cu care urmau să se confrunte sărmanii refugiați de pe Pământ avea să fie cea a diplomației – negocierea pentru situri de asolizare și spații de locuit. Dar Holt se simțise optimist în privința aceea. Avea să fie responsabilitatea lui și știa că o poate face, indiferent de compromisurile necesare. La urma urmelor, era în joc soarta rasei umane. El avea să găsească o cale.

Totuși, poate că pe planetă nu existau oameni care s-o boteze și care să prezinte obstacole diplomatice. Poate că *era* un paradis, așa cum promisese clasiștii. Nu exista o societate avansată a Străbunilor cu plete argintii; nu existau *nouveau* primitivi, neafecțați de intervenția umană, triburi barbare sau măștri mistici cu puteri mentale stranii; nu existau animale vorbitoare, ca în basmele pentru copii. În acest caz, onoarea le revenea lor, Echipajului Principal al lui *Enkidu*, ultimii descendenți ai Pământului Antic. Vorbiseră în jurul mesei, rostind nume istorice și nume puternice, nume pline de semnificație, nume care se rostogoleau liric de pe limbă. În cele din urmă se ajunsese la căpitanul Heorest Holt,

șeful Comenzii. Plin de afecțiune, el îi privise pe fiecare în parte: echipajul lui, oamenii lui, prietenii lui. Esi, viața și sufletul petrecerii; Olf, mic și de încredere; Mazarin, înverșunat, cu tânărul Gembel reumplând paharul bătrânului; până și severa Halena, care fusese, până la urmă, convinsă să li se alăture. Ei se instruiseră și se antrenaseră laolaltă – toți mai puțin Gembel, căruia nu i se îngăduia oricum să scoată vreo vorbă ca să se facă cunoscut. Spre deosebire de multe dintre echipajele navelor-arcă, li se dăduse timp să se remodeleze în jurul propriilor lor colegi până când se potriviseră ca piesele unui puzzle. Erau o echipă. Și făcuseră treabă. Străbătuseră mulți ani-lumină în haosul acesta de sisteme care cedau, bazându-se doar pe hărți fragile, recuperate din habitate orbitale moarte de milenii. Iar steaua era acolo; și planeta era acolo; și speranța era acolo.

— Imir! se adresase el tuturor și ridicase paharul.

Cu toată sinceritatea, în momentul celebrărilor n-ar fi putut preciza motivul alegerii numelui aceluia. Îi privise peste nasul său lung și le spusese că este profund, important și plin de înțeles, având, în același timp, ideea vagă că provenea dintr-o poveste veche, pe care o citise în copilărie. O poveste cu păsări vorbitoare și conflicte și o viață nouă, construită pe ruinele a ceva vast și teribil. Iar „Imir“ părusese un nume destul de bun pentru toți, chiar și pentru Mazarin Toke, așa că toastaseră pentru el. După aceea fusese timpul să se dezmeticească iarăși din alcool și să revină în paturile din camera criogenică. Dacă el ar fi vrut să stea și să aștepte până ajungeau pe planetă, atunci nepoții copiilor copiilor pe care Holt nu avea să-i aibă niciodată ar fi îmbătrânit și ar fi murit înainte de asolizare.

Și acum era aici. Câteva clipe mai târziu. Secole mai târziu. În plin proces de trezire, cu grație și calm, gata să pună lumea nouă pe picioare; însă ceva detonase. Brusc, tot aerul din incinta criogenică ținu neapărat să iasă, iar el, Holt, stând în capul oaselor și căscând, fu smuls din capsulă și trântit pe podea. Simți cum o duzină de furtunuri și conducte cu diferite grade de intimitate îi fură trase din corp și știu că va muri. Totuși, nu muri. Aerul urlă pe lângă el spre nicăieri, apoi încetă să-l mai facă exact când Holt era sigur că nu mai exista aer care să plece undeva. Puntea de sub el se zguduie în urma închiderii tunătoare a pereților etanși.

Luminile se stinseră. Tot ce putea face era să zacă, să se adune, să caute ultimele zdrențe din grația și calmul de care se simțise atât de plin cu o clipă înainte. Și el era Comandantul. Ar fi trebuit să intre în acțiune, să le spună tuturor ce să facă. Doar că nu știa ce să facă, nu știa absolut nimic.

Exista o lumină. Doar una micuță și roșie. Încercă să ajungă la ea, izbuti să-și găsească picioarele, apoi descoperi peretele în modul cel mai neplăcut când își aminti greșit dimensiunile camerei criogenice. Mâna lui tremurătoare găsi un șir de întrerupătoare. Degetele își aminteau cum să deschidă un canal de comunicații, ceea ce era minunat, întrucât restul corpului său nu avea nimic util cu care să contribuie.

— Sunt Holt, rosti el în vidul care pâraia de electricitate statică. Sunt Comandantul. Ce se-ntâmplă?

După prea mult timp, se auzi vocea nesigură și întreruptă a lui Olf: Ingineria, singurul departament de la care Holt chiar dorea să audă vești.

— Căpitane, spuse Olf. Heorest. Stabili. Suntem stabili. Cred că suntem stabili.

Și, ca și cum ar fi avut nevoie de asigurarea lui Olf înainte de a continua, luminile din camera criogenică se reaprinseseră. Holt se uită în jur, își scoase halatul deschis la spate, în care dormise, și căută în dulapuri un combinezon de navă. Capsula lui Olf era deschisă și capacul atârna sub un unghi alarmant. Capsula lui Holt se închisese brusc după ce-l ejectase. Desculț, comandantul se împletici să vadă situația celorlalte. Capsula Halenei era goală, însă capacul nu era complet închis, fiind blocat de furtunuri. Imaginea respectivă nu era deloc încurajatoare. Sigur că da, poate că femeia fusese dezghețată simultan cu el, dar își revenise mai repede. Părea, totuși, mai probabil ca Olf să fi simțit mai întâi nevoia de a fi protejat de Securitate decât pe aceea de a fi Comandat.

Esi și Mazarin continuau să fie în stază. Aparent, nu era nevoie de Știință și toți știau despre clasicistă că va fi ultima trezită, exceptând cazul în care unul dintre Străbuni era drept în fața lor. Doar că, în vreme ce toate afișajele lui Esi erau colorate în chihlimbariu tolerabil, cele ale lui Mazarin erau fie roșii, fie complet negre. Olf îi amenajase o capsulă nouă după dezastrul pe care i-l cauzase ultima, dar probabil că sistemele deficitare făcuseră parte integrantă din Mazarin, nu din